

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocații Mihail Barbaroș și Cornelia Gorencu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești din 10 martie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Copăceanu Ion Xxx, născut la xx xxxx xxxx,
originar și domiciliat s. Xxxxx, r-nul Xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.11.2015 - 10.03.2016;

Instanța de apel: 11.04.2016 - 30.09.2016;

Instanța de recurs: 06.01.2017 - 22.03.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 10 martie 2016, Ion Copăceanu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, cu aplicarea art. 82 Cod penal, la 13 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea sau distribuirea substanțelor narcotice sau psihotrope pe termen de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, Ion Copăceanu la 13 decembrie 2011, aproximativ la ora 14.40, aflându-se în s. Cioara, r-nul Hîncești, pe parcursul la o perioadă nedeterminată de timp, a păstrat asupra sa cu scop de înstrăinare unor terțe persoane, o sacoșă cu masă vegetală de culoare verde-cafenie, uscată, mărunțită, în care se afla, potrivit raportului de constatare tehnico-științific nr. 4261, substanță narcotică marihuana în cantitate de 1025,56 gr, care conținea componenți narcotici activi tetrahidrocannabinol, substanță ce se atribuie la categoria substanțelor narcotice, neutilizate în scopuri medicale, depistate în trafic ilicit, cantitățile care, conform Hotărârii Guvernului R. Moldova nr. 79 din 23 ianuarie 2006 privind aprobarea listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, reprezintă cantități deosebit de mari, iar potrivit Hotărârii Guvernului R. Moldova nr. 1088 din 05 octombrie 2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor narcotice, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, nu sunt utilizate în scopurile medicale.

3. Inculpatul Ion Copăceanu, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului a invocat că:

- sentința primei instanțe este ilegală, fiind pronunțată în baza temeiurilor ce nu corespund realității și bazată pe declarațiile colaboratorilor DGSO, care nu pot fi interpretate ca probe de bază, din motiv că aceștia sunt persoane care activau în organele MAI, declarațiile lor fiind depuse din interese personale;

- de către colaboratorii care l-au reținut, a fost bruscat, numit cu cuvinte necenzurate și obligat să recunoască că pachetul de culoare neagră, care se afla în geantă îi aparține;

- atunci când inculpatul a fost reținut și adus în mun. Chișinău, nu i-a fost înaintată învinuirea și acordat un avocat, fiindu-i încălcat dreptul său fundamental la apărare;

- când a fost reținut, nu au fost întocmite careva procese-verbale de cercetare la fața locului sau de efectuare a percheziției la domiciliu;

- nu a fost citat pentru careva măsuri de investigație și nu a fost dat în căutare în decursul a 4 ani, iar în cadrul judecării cauzei i-a fost prezentat pachetul ce conține acea substanță narcotică;

- judecătorul care a judecat cauza, a menționat faptul că acea sacoșă de culoare neagră conținea alte 21 de pachetele mici, însă martorul Valeriu Diaconu a declarat că ar fi fost în număr de 10 pachetele mici.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției instanța de apel a reținut că, faptele incriminate lui Ion Copăceanu și-au găsit confirmare prin prisma probelor administrate, și anume: declarațiile martorilor Valeriu Diaconu și Ivan Coipan; raportul din 13 decembrie 2011 (f.d.15 vol. I); procesul-verbal de constatare din 13 decembrie 2011 (f.d.16-17 vol. I); raportul de constatare tehnico-științifică nr. 4261 din 27 decembrie 2011, cu planșă fotografică (f.d.21-23 vol. I); procesul-verbal de examinare din 25 ianuarie 2012 (f.d.24 vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 522 din 13 august 2015 (f.d.139 vol. I); actul nr. 155 de expertiză narcologico-legală efectuată în condiții de ambulator din 17 septembrie 2015 (f.d.143-145 vol. I).

Respingând apelul, instanța a indicat că, deși martorul Valeriu Diaconu activează în cadrul MAI, acesta a dat declarații fiind avertizat de răspundere penală pe care o poartă pentru darea de declarații false.

Instanța de apel a stabilit că, din rapoartele altor colaboratori care au documentat cazul, circumstanțele relatate de către Valeriu Diaconu, procesul-verbal de constatare din 13 decembrie 2012 și raportul de constatare tehnico-științifică se confirmă că asupra lui Ion Copăceanu au fost depistate 21 pachetele cu marihuană, care conțineau 1025,56 gr, probe care coroborează între ele și nu au trezit dubii în veridicitatea lor.

Cu referire la faptul încălcării drepturilor inculpatului în cadrul urmăririi penale, instanța de apel a indicat că, Ion Copăceanu nu a înaintat obiecții la finele urmăririi penale și din acest motiv nu are temeii pentru aplicarea prevederilor art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală.

5. Avocatul Mihail Barbaroș în numele inculpatului, în temeiul pct. 2), 6), 8), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri.

În motivare a invocat că, hotărârile pronunțate pe caz conțin erori grave de

drept, fiind adoptate cu încălcarea dispozițiilor privind competența după calitatea persoanei și anume cu încălcarea prevederilor art. art. 8-10, 17, 19, 24, 27 Cod de procedură penală.

Atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au motivat întrunirea elementelor infracțiunilor imputate lui Ion Copăceanu, dar au pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea săvârșită de inculpat.

Indică recurentul că, instanțele judiciare urmau să țină cont de faptul că, dispozițiile art. art. 217, 217¹ Cod penal, stabilesc responsabilitatea pentru semănatul sau cultivarea ilegală a plantelor care conțin substanțe narcotice sau psihotrope, pentru prelucrarea sau utilizarea a astfel de plante, precum și pentru producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor acestora, săvârșite în proporții mari sau deosebit de mari, fără scop de înstrăinare.

Or, din concluziile adoptate de către instanțele de fond, (declarațiile martorului - angajat al MAI și ale bănuțului/învinutului) în cazul când se presupune că, inculpatul cunoștea conținutul pachetului de polietilenă și transmis benevol OUP în centrul s. Cioara, r-nul Hîncești, nu urma să-l comercializeze, ci doar să-l transmită persoanei pe nume Sergiu Musteață astfel, precum menționează și martorul Valeriu Diaconu, care a prezentat conținutul sacoșei unde s-a stabilit a fi substanță narcotică „marihuană”, în lipsa informației sau a executării unor măsuri/acțiuni speciale de investigație precum ar fi - „livrări de control” sau „achiziție controlată”, sau a altor martori care ar fi procurat de la Ion Copăceanu substanțe narcotice.

Susține recurentul că, pct. 4 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 2 din 26 decembrie 2011 „Cu privire la practica judiciară de aplicare a legislației penale ce reglementează circulația substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor și a precursorilor” în coroborare cu dispozițiile art. art. 14, 15 Cod penal, noțiunile precum: semănarea plantelor, cultivarea plantelor, prelucrarea plantelor, utilizarea plantelor, producerea, prepararea substanțelor narcotice, experimentarea substanțelor narcotice, prin extragerea substanțelor narcotice, prelucrarea substanțelor narcotice, transformarea, procurarea de substanțe narcotice, păstrarea de substanțe narcotice, transportarea de substanțe narcotice, psihotrope sau analoage ale lor presupune deplasarea acestora dintr-un loc în altul, inclusiv în limitele unei și aceleiași localități, săvârșită cu utilizarea oricărui tip de transport sau a unui obiect utilizat ca mijloc de transport, indiferent de locul păstrării substanțelor strămutate, în interiorul teritoriului vamal al R. Moldova.

Acțiunile legate de transportarea ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor peste frontiera vamală a R. Moldova, urmează a fi calificate în baza unui concurs ideal de infracțiuni prevăzute de art. 248 alin. (2) Cod penal, indiferent de proporțiile în care a fost săvârșită, și după caz, de art. 217 Cod penal sau de art. 217¹ Cod penal.

Astfel, expedierea substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor se consideră acțiunile persoanei orientate spre deplasarea acestora către destinatar, dintr-un punct în altul, prin expediere poștală, colete, bagaje, cu folosirea mijloacelor de comunicație poștală, a transportului aerian sau de altă natură, a animalelor, a păsărilor, a curierului special, atunci când acesta nu cunoaște despre conținutul mărfii pe care o însoțește, nici nu este în căldășie cu proprietarul ei,

adică când aceste acțiuni de expediere se realizează fără participarea nemijlocită a expeditorului, dacă trimiterea se face în interiorul teritoriului vamal al R. Moldova.

Această infracțiune va fi considerată consumată în momentul expedierii scrisorii, coletului, bagajului etc. cu substanțele conținute în ele, indiferent de faptul dacă acestea au ajuns sau nu la destinatar, în lipsa acțiunii de înstrăinare ilegală de plante care conțin substanțe narcotice sau psihotrope ori de substanțe narcotice.

Menționează că, nici organul de urmărire penală și nici instanțele judecătorești nu au stabilit intenția sau dorința inculpatului de a înstrăina substanțele depistate la el la 13 decembrie 2011, planul bănuitului/învinuitului care declanșează acțiuni în acest sens, cum ar fi: procurarea, prepararea, păstrarea, transportarea acestora, plasarea într-un ambalaj comod pentru înstrăinare sau încheierea unei înțelegeri corespunzătoare cu consumatorul etc.

Înstrăinarea ilegală de substanțe narcotice, psihotrope sau analoage ale lor se consideră infracțiune consumată în momentul primirii acestor substanțe de către o altă persoană.

Procurarea, păstrarea, expedierea sau transportarea acestor substanțe nu echivalează cu utilizarea lor în sensul art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 217¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, acțiunile menționate urmează a fi încadrate în prevederile alin. (2) ale articolelor respective.

5.1. Avocatul Cornelia Gorencu în numele inculpatului, în temeiul pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu a apreciat fiecare probă separat și în coroborare, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității.

Apărarea consideră că, hotărârile adoptate de instanțele de fond sunt nefondate și ilegale, deoarece acestea au fost bazate pe declarațiile depuse de colaboratorii DGSO, care nu pot fi interpretate ca probe de bază, din motiv, că aceștia sunt persoane care activau în organele MAI și declarațiile lor sunt depuse în interese personale.

În cadrul efectuării măsurii de reținere, Ion Copăceanu a fost bruscat de către colaboratorii de poliție, numit cu cuvinte necenzurate și obligat să recunoască că pachetul de culoare neagră care se afla în geantă îi aparține, în caz contrar o să fie bătut și îngropat în pădure.

Inculpatul nu a fost citat pentru careva măsuri de investigație și nu a fost dat în căutare în decursul a 4 ani.

În cadrul examinării cauzei în prima instanță nu i-a fost prezentat pachetul ce conținea substanță narcotică.

Când Ion Copăceanu a fost reținut nu au fost întocmite careva procese-verbale de cercetare la fața locului sau de efectuare a percheziției la domiciliu.

Indică recurentul că, prima instanță a menționat, că sacoșa de culoare neagră conținea alte 21 de pachetele mici, însă martorul Valeriu Diaconu, a declarat, că ar fi fost în număr de 10 pachetele mici.

În cadrul examinării cauzei penale nu au fost prezentate probe întru confirmarea săvârșirii de către inculpat a componentei de infracțiune incriminată, și anume nu a fost dovedită păstrarea și transportarea substanțelor narcotice, nu a

fost dovedit scopul de înstrăinare a substanțelor narcotice de către inculpat, nici unul din martori nu a declarat că a procurat de la Ion Copăceanu sau cel puțin a avut intenția de a procura de la acesta substanțe narcotice.

Consideră recurentul că, în lipsa unor dovezi confirmative, nu este posibil de a adopta o sentință de condamnare, fapt prevăzut în art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, iar inculpatul urmează să fie achitat, deoarece lipsesc probe pertinente și concludente privind vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate.

6. Asupra recursurilor depuse de apărare a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece argumentele invocate în recursuri au format obiect de judecare în instanța de apel, fiind examinate detaliat.

Totodată, probele administrate au primit apreciere la justa valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

La rândul său, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, fapt ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Urmare a celor constatate, acuzarea consideră că în prezenta cauză penală nu se constată erori de drept ce ar permite instanței de recurs să intervină în hotărârea contestată.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate de avocații Mihail Barbaroș și Cornelia Gorencu, Colegiul penal constată că titularii invocă temeiuri pentru recursuri stipulate la pct. 2), 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. art. 30, 31 și 33 Cod de procedură penală și când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Însă Colegiul reține că, recurenții nu au indicat concret circumstanțele care confirmă încălcarea de către instanțele de fond a regulilor privind compunerea instanței de judecată, împrejurările care exclud participarea judecătorului la judecarea cauzei, asupra căror motive nu s-a expus instanța de apel și circumstanțele prin care se constată că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursurile recurenților prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, recurenții au invocat temeuri pentru recursuri stipulate la pct. 6), 8), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Totodată, în recursul declarat de avocatul Mihail Barbaroș în numele inculpatului, se invocă și faptul că de către instanțele de fond nu au fost respectate dispozițiile privind competența după calitatea persoanei, temeii care este prevăzut de pct. 1) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În esență, criticele recurenților se axează pe ideea că instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat dispunând condamnarea acestuia în baza art. 217¹ alin. (4) Cod penal.

Verificând alegațiile recurenților, în raport cu actele cauzei, Colegiul conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelului și menținerea sentinței a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

Potrivit pct. 1) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin competență după calitatea persoanei se are în vedere că instanța a încălcat prevederile legale potrivit cărora instanțele judecătorești au competența de a examina cauzele penale în raport cu calitatea făptuitorului implicat în cauza respectivă, și anume: competența Judecătoriei Militare și competența Curții Supreme de Justiție.

Potrivit art. 37 Cod de procedură penală, judecătoria militară judecă în primă instanță cauzele privind infracțiunile, prevăzute de Partea specială a Codului penal săvârșite de:

1) persoane din efectivul de soldați, din corpul de sergenți și din corpul de ofițeri ale Armatei Naționale, din efectivul Trupelor de Carabinieri și al Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului de Informații și Securitate, Serviciului de Protecție și Pază de Stat;

2) persoane atestate din efectivul instituțiilor penitenciare;

3) supuși ai serviciului militar în timpul concentrărilor;

4) alte persoane referitor la care există indicații exprese în legislație.

Curtea Supremă de Justiție, conform art. 39 Cod de procedură penală, judecă în primă instanță cauzele penale privind infracțiunile săvârșite de Președintele Republicii Moldova.

Cu referire la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul înaintat de apărare, a verificat minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță,

conform materialelor din dosar, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată supra la pct. 4 al prezentei decizii.

Colegiul penal a stabilit că, în sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea apelului declarat de inculpat, cu menținerea sentinței, precum și motivele adoptării soluției.

În acest context, instanța de recurs menționează că, din conținutul deciziei instanței de apel rezultă, că ultima corect a reținut fapta și circumstanțele săvârșirii infracțiunii de către inculpatul Ion Copăceanu, constatate de prima instanță, acestea fiind reproduse în partea descriptivă, ulterior, motivând concluzia de vinovăție a acestuia.

Așadar, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, acesta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Deci, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede, că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică, că pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, ori, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Instanța de recurs, menționează, că temeiul invocat de recurent - „nu sunt întrunite elementele infracțiunii” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

Sub acest aspect, Colegiul penal menționează că, potrivit doctrinei naționale obiectul juridic special al infracțiunii specificate la alin. (4) art. 217¹ Cod penal, îl formează relațiile sociale cu privire la circulația legală de substanțe narcotice, apărute împotriva operațiunilor ilegale cu asemenea substanțe, săvârșite în scop de

înstrăinare, precum și împotriva înstrăinării ilegale a substanțelor narcotice.

Obiectul material al infracțiunii examinate îl reprezintă substanțele narcotice, fiind caracterizate în proporții mari.

Astfel, se reține că potrivit raportului de constatare tehnico-științific nr. 4261, substanțele vegetale, uscate și mărunțite de culoare verzi-cafenii, ridicate de la Ion Copăceanu reprezintă marihuană, care se atribuie la substanțele narcotice, în cantitate de 1025,56 gr, iar conform Hotărârii Guvernului R. Moldova nr. 79 din 23 ianuarie 2006 privind aprobarea listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, reprezintă cantități deosebit de mari.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4) Cod penal, se exprimă în fapta prejudiciabilă care constă în acțiune.

Această acțiune se înfățișează în oricare din următoarele modalități normative alternative: producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea, distribuirea sau alte operațiuni ilegale.

Prin păstrare se înțelege deținerea substanțelor narcotice, în mod ascuns sau deschis, în sfera de stăpânire a făptuitorului (asupra sa, în locuință sau în altă încăpere, la locul de muncă, pe terenul din preajma casei, în ascunzătoare etc.), indiferent dacă posedarea se face pentru sine sau altă persoană, precum și indiferent dacă făptuitorul este posesor primar (deoarece a produs, a fabricat, a extras etc. substanțele narcotice) ori a procurat de la altcineva substanțele specificate.

Prin transportare trebuie de înțeles deplasarea dintr-un loc în altul (însă în interiorul teritoriului vamal al R. Moldova), asupra sa ori cu utilizarea oricăror vehicule, a substanțelor narcotice.

Infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, este una formală și se consideră consumată din momentul realizării producerii, preparării, experimentării, extragerii, prelucrării, transformării, procurării, păstrării, expedierii, transportării, distribuirii sau altor operațiuni ilegale cu substanțe narcotice, săvârșite în proporții deosebit de mari, indiferent de urmările prejudiciabile produse.

Latura subiectivă a infracțiunii examinate se caracterizează prin intenție directă. Motivul infracțiunii se exprimă, în principal, în interes material.

Este indispensabil ca infracțiunea specificată la alin. (4) art. 217¹ Cod penal, să fie săvârșită în scop de înstrăinare a plantelor care conțin substanțe narcotice.

Despre prezența scopului de înstrăinare pot mărturisi, în prezența unor temeiuri suficiente: numărul mare de plante care conțin substanțe narcotice; existența unei înțelegeri cu cei care urmează să procure astfel de substanțe; circumstanța că făptuitorul nu suferă de narcomanie etc.

Astfel, instanța de recurs reține că de către instanțele de fond corect a fost concluzionat că toți acești indici calificativi și-au găsit confirmarea, or, Ion Copăceanu a păstrat la el acasă și a transportat, având scop de înstrăinare a substanțelor narcotice în proporții deosebit de mari, substanța narcotică fiind ambalată după unele criterii determinate pentru realizare, în pachetele separate de polietilenă, care facilitează înstrăinarea acesteia.

Deci, odată ce fapta inculpatului întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, Colegiul penal respinge ca neîntemeiat

argumentul avocatului Mihail Barbaroș referitor la recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 217¹ alin. (2) Cod penal sau art. 217 alin. (2) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal reține că, motivele invocate în recursul declarat de avocatul Cornelia Gorencu în numele inculpatului, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea CEDO, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei).

Cu referire la temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră, că la individualizarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată corect, este echitabilă și este în concordanță cu scopul pedepsei penale - de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni de către inculpat și alte persoane.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate prin rechizitoriu, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, pedeapsa stabilită este individualizată corect și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol, în raport cu motivele invocate, sunt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocații Mihail Barbaroș și Cornelia Gorencu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Copăceanu Ion Xxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 aprilie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev